

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 6.6.2013
COM(2013) 338 final

2013/0177 (NLE)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

**de autorizare a aderării, în interesul Uniunii Europene, a Austriei și a Maltei la
Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în
străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Obiectul propunerii

Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (denumită în continuare „Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea”) prevede utilizarea canalelor de transmitere atunci când trebuie trimis un act judiciar sau extrajudiciar dintr-un stat parte la convenție în alt stat contractant, pentru a fi notificat sau comunicat în acesta din urmă. Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea simplifică metoda de transmitere a actelor judiciare și extrajudiciare. În loc de canalele consulare și diplomatice, principalul canal de transmisie îl reprezintă autoritatea centrală, care notifică sau comunică documentele sau ia măsurile necesare pentru ca acestea să fie notificate sau comunicate. Convenția prevede, de asemenea, mai multe metode alternative de transmitere (de exemplu, prin intermediul canalelor poștale). Aceasta urmărește, de asemenea, să instituie un sistem prin care, în măsura posibilului, destinatarul să fie notificat în timp util pentru a putea să își construiască apărarea. În plus, convenția facilitează prezentarea unei dovezi a efectuării notificării sau comunicării în străinătate, prin intermediul unor formulare-model de confirmare.

În urma adoptării normelor interne ale Uniunii privind notificarea sau comunicarea documentelor, prin intermediul Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului, abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului¹, Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea ține de competența externă exclusivă a Uniunii Europene. Prin urmare, statele membre nu pot încheia Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea fără a fi autorizate în acest sens.

24 de state membre au aderat la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea înainte de adoptarea legislației UE aferente. Statele membre care mai trebuie autorizate să adere la convenție sunt Austria și Malta.²

Prin urmare, Comisia propune Consiliului să autorizeze Austria și Malta să adere la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea în interesul Uniunii Europene. Convenția nu conține o clauză care să îi permită UE însăși să adere.

¹ Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului, JO L 324, 10.12.2007, p. 79.

² Malta a depus deja instrumentul său de aderare, fără a fi autorizată, și Comisia a luat măsurile necesare. După aderare, la 1 august 2012, Malta a făcut următoarea declarație: „Malta declară că aderarea sa la convenție va produce efecte numai după finalizarea procedurilor aferente aderării în cauză în cadrul Uniunii Europene și, în special, după adoptarea unei decizii a Consiliului de autorizare a Maltei să adere la convenția respectivă. După adoptarea acestei decizii, Malta va notifica depozitarul în legătură cu data la care convenția respectivă va deveni aplicabilă Maltei” (declarație publicată pe site-ul internet al Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat http://www.hcch.net/index_en.php?act=status.comment&csid=1101&disp=eif).

1.2. Importanța aderării la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea

Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea, prin care se îmbunătățește transmiterea actelor judiciare și extrajudiciare în străinătate, este deosebit de importantă pentru Uniunea Europeană și pentru statele sale membre întrucât facilitează cooperarea judiciară privind litigiile transfrontaliere în relațiile cu statele terțe care sunt părți la convenție.

67 de state au aderat la convenție, aceasta fiind ratificată de majoritatea statelor contractante. Austria și Malta și-au manifestat interesul de a adera la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea.

Aderarea lor la convenție ar corespunde angajamentului de principiu asumat în cadrul politicii din domeniul justiției de aderare la instrumentele Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat, atunci când există un interes al UE, angajament asumat de UE în momentul în care a devenit membră a Conferinței de la Haga din 2007.

Mai mult, în relațiile sale externe, UE a promovat aderarea țărilor terțe la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea care constituie un sistem eficient și fiabil pentru notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare. Aderarea la convenție a tuturor statelor membre ale UE ar fi o măsură consecventă cu această abordare.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

În cadrul grupului de lucru competent din cadrul Consiliului, Austria și Malta și-au confirmat interesul de a adera la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea. Biroul permanent al Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat a transmis interesul manifestat de țările terțe care sunt parte la convenție de a extinde convenția la toate statele membre ale UE.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Competența UE în ceea ce privește Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea

În conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și cu jurisprudența³ Curții Europene de Justiție, notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare țin de competența externă exclusivă a Uniunii Europene în urma adoptării legislației interne a Uniunii, prin intermediul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială. Prin urmare, statele membre nu mai au dreptul să contracteze obligații cu țări terțe care aduc atingere normelor respective.

În special, articolul 3 alineatul (2) din TFUE prevede că Uniunea are competență exclusivă în ceea ce privește încheierea unui acord internațional în măsura în care poate aduce atingere normelor comune sau poate modifica domeniul de aplicare al acestora. În temeiul acestei prevederi, în conformitate cu jurisprudența, un acord intră sub incidența competenței exclusive a UE atunci când se poate demonstra că obiectul acordului intră sub incidența domeniului de aplicare al normelor comune interne sau a unui domeniu care este deja acoperit în mare parte de astfel de norme sau în cazul în care au fost adoptate norme în domenii care

³ Avizul 1/03 al Curții din 7 februarie 2006 privind competența Comunității de a încheia noua Convenție de la Lugano privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, Rapoartele Curții Europene de Justiție pe 2006, pagina I-01145.

nu intră în domeniul de aplicare al politicilor comune și, în special, în domenii în care există măsuri de armonizare, indiferent dacă există sau nu o contradicție între aceste norme comune și acord.

Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 se aplică aspectelor civile și comerciale atunci când trebuie transmis un act judiciar sau extrajudiciar dintr-un stat membru în altul, pentru a fi notificat sau comunicat în acesta din urmă. Agențiile desemnate de statele membre sunt responsabile de transmiterea și primirea documentelor. Regulamentul stabilește un sistem care îl reflectă pe cel prevăzut în Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea, prin urmare obiectul Convenției de la Haga privind notificarea și comunicarea intră în mod clar în domeniul de aplicare al legislației interne a UE. În consecință, Uniunea Europeană are competență exclusivă în ceea ce privește Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea.

În plus, Uniunea și-a exercitat deja competența externă în materie de notificare și comunicare a documentelor prin încheierea unui acord internațional cu Danemarca privind notificarea și comunicarea actelor⁴.

3.2. Autorizarea statelor membre

Întrucât Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea nu conține o clauză privind organizațiile economice regionale, Uniunea Europeană nu poate deveni parte contractantă la convenție. Prin urmare, Uniunea trebuie să își exercite competențele prin intermediul statelor sale membre și, astfel, trebuie să autorizeze statele membre să adere, în interesul Uniunii, la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea. Există numeroase precedente în domeniul justiției civile, cel mai recent fiind evidențiat în Decizia 2008/431/CE a Consiliului de autorizare a anumitor state membre în vederea ratificării sau a aderării la Convenția de la Haga din 1996 asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor, în interesul Comunității Europene, și de autorizare a anumitor state membre în vederea efectuării unei declarații privind aplicarea normelor interne relevante de drept comunitar⁵.

Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea prevede posibilitatea ca statele contractante să facă declarații cu privire la anumite dispoziții ale acesteia, de exemplu referitor la articolul 8 paragraful al doilea, la articolul 10, la articolul 15 paragraful al doilea și la articolul 16 paragraful al treilea. Statele membre ale UE care sunt părți contractante la convenție au introdus diverse declarații. Situația nu este uniformă în această privință. De exemplu, o serie de state membre au introdus o declarație cu privire la articolul 8 paragraful al doilea prin care acordă agenților diplomatici sau consulari ai acestora competența de a-i notifica doar pe proprii cetățeni, în timp ce altele s-au opus doar metodelor de transmitere prevăzute la articolul 10. Declarațiile făcute în temeiul articolului 16 paragraful al treilea, care prevede posibilitatea prezentării unei cereri vizând înlăturarea decăderii din termen, diferă, de exemplu în ceea ce privește termenul-limită pentru formularea cererii. În acest context, nu este rezonabil să li se impună statelor membre în cauză ca, atunci când fac o declarație (declarații), aceasta (acestea) să fie uniformă (uniforme). În concluzie, statele membre în cauză ar trebui, atunci când aderă la convenție, să facă toate declarațiile adecvate permise în temeiul dispozițiilor convenției pe care le consideră necesare. Textul unor astfel de declarații trebuie însă atașat la decizia Consiliului.

⁴ Acord între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, JO L 299, 16. 11. 2005, p. 62.

⁵ JO L 151, 11.6.2008, p. 36.

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

**de autorizare a aderării, în interesul Uniunii Europene, a Austriei și a Maltei la
Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în
străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 alineatul (2) și articolul 218 alineatul (6) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere aprobarea Parlamentului European,⁶

întrucât:

- (1) Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (denumită în continuare „Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea”) simplifică metodele de transmitere a actelor judiciare și extrajudiciare între statele contractante. Aceasta facilitează astfel cooperarea judiciară privind litigiile transfrontaliere în materie civilă și comercială. Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea a fost ratificată de majoritatea statelor contractante. Promovarea aderării unor state terțe la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea face parte din politica externă a UE în domeniul justiției civile.
- (2) Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea ține de competența externă exclusivă a Uniunii Europene în măsura în care dispozițiile convenției aduc atingere normelor prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului⁷.
- (3) La Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea nu pot participa organizațiile regionale. Drept urmare, Uniunea Europeană nu poate adera la convenție.
- (4) Întrucât Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea este importantă pentru interesele Uniunii Europene, Consiliul ar trebui să autorizeze statele membre care nu au încheiat Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea înainte de adoptarea măsurilor Uniunii să adere la convenție în interesul Uniunii Europene, sub rezerva condițiilor prevăzute în prezenta decizie. Statele membre cărora li se adresează prezenta decizie sunt Austria și Malta.

⁶ JO C, p. .

⁷ JO L 324, 10.12.2007, p. 79.

- (5) Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea prevede posibilitatea ca statele contractante să facă declarații cu privire la o serie de dispoziții ale acesteia. În consecință, Austria și Malta ar trebui, atunci când aderă la convenție, să facă toate declarațiile permise în temeiul dispozițiilor acesteia pe care le consideră necesare. Textul acestor declarații se anexează la prezenta decizie.
- (6) Regatului Unit și Irlandei le revin obligații în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 și, prin urmare, participă la adoptarea prezentei decizii.⁸
- (7) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

1. Fără a se aduce atingere competențelor Uniunii Europene, Austria și Malta aderă la Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială în interesul Uniunii Europene.

2. Textul Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea se atașează la prezenta decizie ca anexa I.

Articolul 2

1. Atunci când aderă la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea, Austria și Malta fac declarațiile corespunzătoare permise în conformitate cu dispozițiile convenției.

2. Textul declarațiilor se atașează la prezenta decizie ca anexa II.

Articolul 3

1. Statele membre în cauză iau măsurile necesare pentru a depune instrumentele de aderare la Convenția de la Haga privind notificarea și comunicarea într-un termen rezonabil și, dacă este posibil, înainte de 31 decembrie 2014.

2. Statele membre în cauză informează Consiliul și Comisia, înainte de 1 iulie 2014, cu privire la data prevăzută pentru încheierea procedurilor lor de aderare.

Articolul 4

Prezenta decizie intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

⁸ JO L 324, 10.12.2007, p. 79.

Articolul 5

Atunci când aderă la Convenția de la Haga, Austria și Malta informează în scris Biroul permanent al Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat cu privire la faptul că aderarea a avut loc în conformitate cu prezenta decizie.

Articolul 6

Prezenta decizie se adresează Austriei și Maltei, în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*

ANEXA I

CONVENȚIE PRIVIND NOTIFICAREA ȘI COMUNICAREA ÎN STRĂINĂTATE A ACTELOR JUDICIARE ȘI EXTRAJUDICIARE ÎN MATERIE CIVILĂ SAU COMERCIALĂ

(încheiată la 15 noiembrie 1965)

Statele semnatare ale prezentei convenții,

Dorind să creeze mijloacele corespunzătoare pentru ca actele judiciare și extrajudiciare care trebuie notificate sau comunicate în străinătate să fie cunoscute de destinatarii lor în timp util, Preocupate să îmbunătățească în acest scop asistența judiciară reciprocă prin simplificarea și accelerarea procedurii,

Au hotărât să încheie o convenție în aceste scopuri și au convenit asupra următoarelor dispoziții:

Articolul 1

Prezenta convenție se aplică, în materie civilă sau comercială, în toate cazurile în care un act judiciar ori extrajudiciar trebuie să fie transmis în vederea notificării sau comunicării în străinătate.

Convenția nu se aplică dacă adresa destinatarului actului nu este cunoscută.

CAPITOLUL I - ACTE JUDICIARE

Articolul 2

Fiecare stat contractant desemnează o autoritate centrală care își asumă sarcina de a primi cererile de notificare sau de comunicare provenind de la un alt stat contractant și de a le da curs în conformitate cu prevederile articolelor 3-6.

Autoritatea centrală este organizată potrivit normelor prevăzute de statul solicitat.

Articolul 3

Autoritatea sau funcționarul ministerial competent potrivit legilor statului de origine înaintează autorității centrale a statului solicitat o cerere conformă cu formularul-model anexat la prezenta convenție, fără să fie nevoie de supralegalizarea actelor și nici de o altă formalitate echivalentă.

Cererea trebuie să fie însoțită de actul judiciar sau de copia sa, ambele în câte două exemplare.

Articolul 4

Dacă autoritatea centrală apreciază că dispozițiile prezentei convenții nu au fost respectate, aceasta informează imediat solicitantul, precizând obiecțiile pe care le are cu privire la cerere.

Articolul 5

Autoritatea centrală a statului solicitat îndeplinește sau transmite spre îndeplinire actul de către o instituție competentă:

a) fie potrivit modalităților prevăzute de legislația statului solicitat pentru notificarea sau comunicarea actelor întocmite în această țară și care sunt destinate persoanelor care se află pe teritoriul său;

b) fie potrivit modalității speciale cerute de solicitant, cu condiția ca aceasta să nu contravină legii statului solicitat.

În afara cazului prevăzut la primul paragraf litera b), actul poate fi oricând înmănat destinatarului care îl acceptă de bunăvoie.

Dacă actul trebuie să fie notificat sau comunicat conform primului paragraf, autoritatea centrală poate solicita ca actul să fie redactat ori tradus în limba sau în una dintre limbile oficiale ale țării sale.

Partea cererii, conformă formularului-model anexat la prezenta convenție, care conține elementele esențiale ale actului este înmănată destinatarului.

Articolul 6

Autoritatea centrală a statului solicitat sau oricare autoritate pe care o va desemna în acest scop întocmește o dovadă potrivit formularului-model anexat la prezenta convenție.

Dovada menționează îndeplinirea cererii, indică forma, locul și data îndeplinirii, precum și persoana căreia i-a fost înmănat actul. După caz, aceasta precizează împrejurarea care ar fi împiedicat executarea.

Solicitantul poate cere ca dovada care nu este întocmită de către autoritatea centrală sau de către o autoritate judiciară să fie avizată de către una dintre aceste autorități.

Dovada este înaintată direct solicitantului.

Articolul 7

Mențiunile din formularul-model anexat la prezenta convenție sunt redactate în mod obligatoriu fie în limba franceză, fie în limba engleză. Ele pot fi redactate, în plus, în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de origine.

Spațiile albe corespunzătoare acestor mențiuni sunt completate fie în limba statului solicitat, fie în limba franceză, fie în limba engleză.

Articolul 8

Fiecare stat contractant are facultatea să notifice sau să comunice acte judiciare fără constrângere, prin grija agenților săi diplomatici sau funcționarilor săi consulari, persoanelor care se află în străinătate.

Orice stat poate declara că se opune folosirii acestei facultăți pe teritoriul său, cu excepția cazului în care actul trebuie să fie notificat sau comunicat unui cetățean al statului de origine.

Articolul 9

Fiecare stat contractant are în plus facultatea de a folosi calea consulară pentru transmiterea, în vederea notificării sau comunicării, a actelor judiciare autorităților unui alt stat contractant pe care acesta l-a desemnat.

În cazul unor circumstanțe excepționale, fiecare stat contractant are facultatea de a folosi în aceleași scopuri calea diplomatică.

Articolul 10

Prezenta convenție nu împiedică, cu condiția ca statul de destinație să nu declare că se opune la aceasta:

- a) libertatea de a transmite actele judiciare direct, prin poștă, persoanelor care se află în străinătate;
- b) libertatea, pentru funcționarii ministeriali, funcționari sau alte persoane competente ale statului de origine, de a proceda la notificarea sau comunicarea actelor judiciare direct prin grija funcționarilor ministeriali, funcționarilor sau altor persoane competente ale statului de destinație;
- c) libertatea, pentru orice persoană interesată într-o acțiune judiciară, de a îndeplini notificarea sau comunicarea de acte judiciare prin grija funcționarilor ministeriali, funcționarilor sau altor persoane competente ale statului de destinație.

Articolul 11

Prezenta convenție nu împiedică statele contractante să convină asupra acceptării, în scopul notificării sau comunicării actelor judiciare, a unor căi de transmitere, altele decât cele prevăzute de articolele precedente, și, în special, a comunicării directe dintre autoritățile din statele respective.

Articolul 12

Notificările și comunicările de acte judiciare care provin dintr-un stat contractant nu pot da loc la plăți sau rambursări de taxe ori cheltuieli pentru serviciile statului solicitat.

Solicitantul va plăti sau va rambursa cheltuielile prevăzute de:

- a) intervenția unui funcționar ministerial sau a unei persoane competente potrivit legii statului de destinație;
- b) folosirea unei metode speciale de notificare sau comunicare.

Articolul 13

Îndeplinirea unei cereri de notificare sau de comunicare, conform dispozițiilor prezentei convenții, nu poate fi refuzată decât dacă statul solicitat consideră că această executare este de natură să aducă atingere suveranității sau securității sale.

Îndeplinirea nu poate fi refuzată pentru singurul motiv că legea statului solicitat impune competența judiciară exclusivă în cauza în speță sau nu permite inițierea unei acțiuni în justiție pentru obiectul pe care se întemeiază cererea.

În caz de refuz, autoritatea centrală îl informează imediat despre aceasta pe solicitant și indică motivele.

Articolul 14

Dificultățile care apar cu ocazia transmiterii, în vederea notificării sau comunicării, a actelor judiciare vor fi reglementate pe cale diplomatică.

Articolul 15

Dacă un act de chemare în judecată sau un act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în vederea notificării ori comunicării, potrivit dispozițiilor prezentei convenții, iar pârâtul nu s-a prezentat în fața instanței, judecătorul nu se va pronunța până când nu se stabilește că:

a) actul a fost notificat sau comunicat potrivit modalităților prevăzute de legislația statului solicitat pentru notificarea ori comunicarea de acte întocmite în această țară și care sunt destinate persoanelor care se află pe teritoriul său; sau

b) actul a fost înmănat efectiv pârâtului ori la locuința acestuia, conform unei alte proceduri prevăzute de prezenta convenție,

și că, în fiecare dintre aceste cazuri, fie notificarea sau comunicarea, fie înmânarea a avut loc în timp util, pentru ca pârâtul să se poată apăra.

Fiecare stat contractant are facultatea să declare că, fără a aduce atingere dispozițiilor primului paragraf, judecătorul poate hotărî, chiar dacă nu a fost primită nicio dovadă care să ateste fie notificarea, fie comunicarea, fie înmânarea, dacă următoarele condiții sunt întrunite:

a) actul a fost transmis potrivit uneia dintre modalitățile prevăzute de prezenta convenție;

b) un termen pe care judecătorul îl va aprecia de la caz la caz și care va fi de cel puțin 6 luni s-a scurs de la data transmiterii actului;

c) deși s-au făcut toate demersurile necesare pe lângă autoritățile competente ale statului solicitat, nicio dovadă nu a putut fi obținută.

Prezentul articol nu aduce atingere posibilității ca, în caz de urgență, judecătorul să dispună orice măsură provizorie sau de conservare.

Articolul 16

Dacă un act de chemare în judecată sau un act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în scopul notificării ori comunicării, potrivit dispozițiilor prezentei convenții, și o hotărâre judecătorească a fost pronunțată împotriva unui pârât care nu s-a prezentat în fața instanței, judecătorul are facultatea de a pune în vedere pârâtului decăderea care rezultă din expirarea termenelor de exercitare a căilor de atac, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) pârâtul, fără să fie în culpă, nu a luat cunoștință în timp util de actul respectiv pentru a se apăra de hotărâre prin exercitarea unei căi de atac;

b) pârâtul a prezentat la acțiune o apărare pe fond la prima vedere întemeiată.

Cererea vizând înlăturarea decăderii din termen este inadmisibilă dacă nu a fost formulată într-un termen rezonabil începând din momentul în care pârâtul a avut cunoștință de hotărâre.

Fiecare stat contractant are facultatea să declare că această cerere este inadmisibilă dacă este formulată după expirarea unui termen pe care acesta îl va preciza în declarația sa, cu condiția ca acest termen să nu fie mai scurt de un an calculat de la pronunțarea hotărârii.

Prezentul articol nu se aplică hotărârilor privind statutul persoanelor.

CAPITOLUL II– ACTE EXTRAJUDICIARE

Articolul 17

Actele extrajudiciare emise de autoritățile și funcționarii ministeriali ai unui stat contractant pot fi transmise în scopurile notificării sau comunicării într-un alt stat contractant, potrivit modalităților și condițiilor prevăzute de prezenta convenție.

CAPITOLUL III – DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 18

Orice stat contractant poate desemna, în afara autorității centrale, alte autorități, stabilind competențele acestora.

Cu toate acestea, solicitantul are întotdeauna dreptul să se adreseze direct autorității centrale. Statele federale au facultatea să desemneze mai multe autorități centrale.

Articolul 19

Prezenta convenție nu se opune ca legea internă a unui stat contractant să permită alte forme de transmitere care nu sunt prevăzute în articolele precedente, în scopurile notificării sau comunicării pe teritoriul său a actelor provenind din străinătate.

Articolul 20

Prezenta convenție nu se opune ca statele contractante să convină pentru a deroga de la prevederile:

- a) articolului 3 paragraful al doilea, în ceea ce privește cerința dublului exemplar al documentelor transmise;
- b) articolului 5 paragraful al treilea și ale articolului 7, în ceea ce privește regimul lingvistic;
- c) articolului 5 paragraful al patrulea;
- d) articolului 12 paragraful al doilea.

Articolul 21

Fiecare stat contractant va notifica Ministerului Afacerilor Externe al Țărilor de Jos fie în momentul depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare, fie ulterior:

- a) desemnarea autorităților prevăzute la articolele 2 și 18;
- b) desemnarea autorității competente pentru stabilirea dovezii prevăzute la articolul 6;
- c) desemnarea autorității competente pentru primirea actelor transmise pe cale consulară, potrivit articolului 9.

Fiecare stat contractant va notifica, după caz, în aceleași condiții:

- a) opunerea sa la folosirea căilor de transmitere prevăzute la articolele 8 și 10;
- b) declarațiile prevăzute la articolul 15 paragraful al doilea și la articolul 16 paragraful al treilea;
- c) orice modificare a desemnărilor, opunerilor și declarațiilor menționate mai sus.

Articolul 22

Prezenta convenție va înlocui în raporturile dintre statele care au ratificat-o articolele 1-7 ale convențiilor privind procedura civilă, semnate la Haga la 17 iunie 1905 și, respectiv, la 1 martie 1954, în măsura în care statele menționate sunt părți la una sau la cealaltă dintre aceste convenții.

Articolul 23

Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării articolului 23 al Convenției privind procedura civilă, semnată la Haga la 17 iunie 1905, nici articolului 24 al Convenției privind procedura civilă, semnată la Haga la 1 martie 1954.

Aceste articole nu sunt însă aplicabile decât dacă se folosesc modalități de comunicare identice celor prevăzute de convențiile menționate.

Articolul 24

Acordurile adiționale la convențiile menționate din 1905 și, respectiv, din 1954, încheiate de statele contractante, sunt considerate, de asemenea, aplicabile prezentei convenții numai dacă statele interesate nu convin altfel.

Articolul 25

Fără a se aduce atingere aplicării articolelor 22 și 24, prezenta convenție nu derogă de la convențiile la care statele contractante sunt sau vor fi părți și care conțin dispoziții în materiile reglementate de prezenta convenție.

Articolul 26

Prezenta convenție este deschisă spre semnare statelor reprezentate la cea de a 10-a sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat.

Aceasta va fi ratificată și instrumentele de ratificare vor fi depuse la Ministerul Afacerilor Externe al Țărilor de Jos.

Articolul 27

Prezenta convenție va intra în vigoare în a șazecea zi după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare prevăzut la articolul 26 paragraful al doilea.

Pentru fiecare stat semnatar care o ratifică ulterior, prezenta convenție va intra în vigoare în a 60-a zi după depunerea instrumentului său de ratificare.

Articolul 28

Orice stat nereprezentat la cea de a zecea sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat va putea adera la prezenta convenție după intrarea sa în vigoare în baza articolului 27 primul paragraf. Instrumentul de aderare va fi depus la Ministerul Afacerilor Externe al Țărilor de Jos.

Prezenta convenție va intra în vigoare pentru acel stat cu condiția ca un stat care a ratificat convenția înaintea acestei depuneri să nu se opună în termen de 6 luni începând de la data la care Ministerul Afacerilor Externe al Țărilor de Jos îi va notifica această aderare.

În lipsa opunerii, prezenta convenție va intra în vigoare pentru statul care aderă în prima zi din luna care urmează expirării ultimului dintre termenele menționate la paragraful al doilea.

Articolul 29

Orice stat, în momentul semnării, ratificării sau aderării, va putea declara că prezenta convenție se va extinde la ansamblul teritoriilor pe care le reprezintă pe plan internațional sau la unul ori mai multe dintre ele. Această declarație va avea efect din momentul intrării în vigoare a convenției pentru statul respectiv.

Ca urmare, orice extindere de această natură va fi notificată Ministerului Afacerilor Externe al Țărilor de Jos.

Prezenta convenție va intra în vigoare pentru teritoriile la care se referă extinderea în a 60-a zi după notificarea menționată la paragraful al doilea.

Articolul 30

Prezenta convenție va avea o durată de 5 ani începând de la data intrării sale în vigoare prevăzute la articolul 27 primul paragraf, chiar pentru statele care o vor ratifica sau care vor adera ulterior la aceasta.

Prezenta convenție va fi reînnoită în mod tacit din 5 în 5 ani, cu excepția cazului în care este denunțată.

Denunțarea va fi notificată Ministerului Afacerilor Externe al Țărilor de Jos cu cel puțin 6 luni înaintea expirării termenului de 5 ani.

Ea va putea să se limiteze la unele dintre teritoriile cărora li se aplică prezenta convenție.

Denunțarea nu va avea efect decât față de statul care a notificat-o. Prezenta convenție va rămâne în vigoare pentru celelalte state contractante.

Articolul 31

Ministerul Afacerilor Externe al Țărilor de Jos va notifica statelor la care se referă articolul 26, precum și statelor care vor adera conform dispozițiilor articolului 28:

- a) semnăturile și ratificările prevăzute la articolul 26;
- b) data la care prezenta convenție va intra în vigoare conform dispozițiilor articolului 27 primul paragraf;
- c) aderările vizate la articolul 28 și data de la care acestea produc efecte;

- d) extinderile prevăzute la articolul 29 și data de la care acestea produc efecte;
- e) desemnările, opunerile și declarațiile menționate la articolul 21;
- f) denunțările vizate la articolul 30 paragraful al treilea.

Drept care subsemnații, legal împuterniciți, am semnat prezenta convenție.

Adoptată la Haga la 15 noiembrie 1965, în limbile franceză și engleză, cele două texte având aceeași valoare, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Guvernului Țărilor de Jos și a cărui copie certificată pentru conformitate va fi comunicată pe cale diplomatică fiecărui stat reprezentat la cea de a 10-a sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat.

ANEXA II

Declarațiile care urmează să fie făcute de statele membre

Austria face următoarele declarații:

(...)

și

Malta face următoarele declarații:

În temeiul articolului 8 din convenție, Guvernul Maltei declară că se opune notificării sau comunicării actelor pe teritoriul Maltei efectuate direct prin agenții diplomatici sau consulari ai altor state contractante, în conformitate cu articolul 8 primul paragraf menționat anterior, cu excepția cazului în care actul urmează să fie notificat sau comunicat unui cetățean al statului contractant care efectuează notificarea sau comunicarea respectivă.

În temeiul articolului 10 din convenție, Guvernul Maltei declară că se opune utilizării pe teritoriul său de către celelalte state contractante a oricăreia dintre metodele de transmitere și de notificare sau comunicare a actelor menționate la articolul 10 menționat anterior.